

SEBASTIAN FITZEK

ΑΝΑΛΦΑΒΗΤΟΣ

μετάφραση
Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Η ψυχοπάθεια (...) έχει πιθανότατα γενετικά αίτια.
Ορισμένες περιοχές του εγκεφάλου, όπως το κέντρο ελέγχου
της ενσυναίσθησης και των παρορμήσεων,
είναι εκ γενετής υποαναπτυγμένες στα άτομα αυτά.

*Fanny Jiménez, Πώς να αναγνωρίσετε έναν ψυχοπαθή, Die Welt,
14.08.2014*

Όλα τα κακά ξεκινούν από την εποχή της αθωότητας.

*Ernest Hemingway,
Μια κινητή εορτή*

Ο άνθρωπος είναι φύσει κακός.
Κάνει το καλό όχι από έμφυτη προδιάθεση,
αλλά από συμπάθεια και αίσθημα τιμής.

*Immanuel Kant,
Σκέψεις περί ανθρωπολογίας*

Η ψυχοπάθεια είναι μια διαταραχή της προσωπικότητας.
Σύμφωνα με εκτιμήσεις, ένας στους εκατό ανθρώπους
πάσχει από τη συγκεκριμένη διαταραχή.
Οι άντρες προσβάλλονται τέσσερις φορές
πιο συχνά απ' ό,τι οι γυναίκες.
Μελέτες σε δίδυμα δείχνουν ότι η κληρονομικότητα παίζει ρόλο.

*Hildegard Kaulen, Ο διακόπτης της ενσυναίσθησης, Frankfurter
Allgemeine Zeitung, 16.03.2018*

Η όψη του αυριανού κόσμου εξαρτάται σε μεγάλο
βαθμό από τη φαντασία των ανθρώπων
που μαθαίνουν τώρα να διαβάζουν.

Astrid Lindgren

1.

Σήμερα

ΗΤΑΝ ΓΥΜΝΟΣ ΚΑΙ τον έσκιζαν στα δύο. Δεν είχε απλώς αυτή την αίσθηση. Συνέβαινε στ' αλήθεια. Εκείνη τη στιγμή, στο παλιό πλυντήριο της φυλακής, πάνω στα πλακάκια του πατώματος, δίπλα στο επαγγελματικό στεγνωτήριο. Ο Μίλαν άκουγε τον εαυτό του να βγάζει ζώδεις, άναρθρες κραυγές. Αν δεν τον είχαν φιώσει με μια κάλτσα, θα είχε σηκώσει όλο το σωφρονιστικό ίδρυμα στο πόδι με τα ουρλιαχτά του. Όχι ότι θα έκανε καμιά διαφορά. Η συμμορία είχε πληρώσει καλά για να τους αφήσουν τη νύχτα μόνους με τον «καινούριο».

Ήταν πέντε άτομα. Οι δύο ήταν γονατισμένοι πάνω στους ώμους του, άλλοι δύο τον κρατούσαν σφιχτά από τα πόδια, και ο πέμπτος –ένα θηρίο εκατόν είκοσι κιλών, που βαριανάσαινε και βρομοκοπούσε σκόρδο και λουκάνικο– του έχωνε στο ορθό κάτι που, αν έκρινε από τον πόνο, πρέπει να ήταν ένα ρόπαλο τυλιγμένο με αγκαθωτό σύρμα. Ίσως, βέβαια, και να τον βίαζε απλώς με τη γροθιά του.

Ξάφνου, η πίεση σταμάτησε, τόσο απρόσμενα, που ο Μίλαν άρχισε να τρέμει ολόκληρος. Τα σωθικά του εξακολουθούσαν να φλέγονται, σαν να είχε μέσα του ένα αναμμένο

μαγκάλι, αλλά τουλάχιστον μπορούσε να κουνήσει πάλι ελεύθερα τα χέρια του και να γυρίσει ανάσκελα.

Είδε ένα νέο, έκτο πρόσωπο να αιωρείται από πάνω του. Ο ηλικιωμένος άντρας με την αυστηρή χωρίστρα στο πλάι και τα καταγάλανα μάτια πίσω από τα χοντρά γυαλιά δεν ήταν μαζί με τους υπόλοιπους όταν του επιτέθηκαν στο ντους και τον κουβάλησαν εκεί κάτω.

Τον κοίταζε με την περιέργεια που ζωγραφίζεται στο βλέμμα των παιδιών όταν περιεργάζονται ένα έντομο με τον μεγεθυντικό φακό. «Ώστε εσύ είσαι ο αστυνόμος;»

Ο Μίλαν έγνεψε καταφατικά, καθώς ο άντρας τού έβγαζε την κάλτσα από το στόμα.

«Εγώ είμαι ο Δίας. Φαντάζομαι πως θα με έχεις ακουστά, ε;»

Ο Δίας, ο θεός της φυλακής. Ο Μίλαν έγνεψε ξανά. Μόνο οι εγκεφαλικά νεκροί και όσοι βρίσκονταν σε κωματώδη κατάσταση δεν ήξεραν ποιος ήταν ο άντρας που είχε σφετεριστεί το όνομα του Ολύμπιου Θεού και έκανε κουμάντο στο σωφρονιστικό κατάστημα του Τέγκελ.

«Άκουσέ με καλά. Εδώ μέσα, οι άνθρωποι σαν και του λόγου σου βρίσκονται στον πάτο της τροφικής αλυσίδας. Εδώ έχεις λιγότερα δικαιώματα κι από τις τριχες στον αφάλο του Σιδερά».

Ο Δίας χαμογέλασε στον χοντρομπαλά, που εκείνη τη στιγμή σήκωνε το παντελόνι του. Ο Μίλαν λούφαξε στη σκέψη πως αυτό που είχε χωμένο μέσα του μέχρι πριν από λίγο ήταν το πουλί του τύπου, διότι είχε μέγεθος πυροσβεστήρα.

«Έχεις μόνο μία ευκαιρία – εκτός αν θέλεις να σου δείξει ο Σιδεράς τα πραγματικά του χαρίσματα. Αλήθεια, ξέρεις γιατί τον φωνάζουμε έτσι;»

Επειδή το πουλί του είναι σαν καυτό σίδερο;

«Επειδή του αρέσει να σιδερώνει. Λατρεύει τα σίδερα. Να, σαν αυτό εδώ». Ένα τσιράκι με χέρια γεμάτα τατουάζ έδωσε στον Δία ένα παλιομοδίτικο σίδερο.

«Τώρα ο Σιδεράς θα το βάλει να ζεσταίνεται, ώσπου να φτάσει στους διακόσιους βαθμούς. Και μέχρι να πιάσει θερμοκρασία, εσύ θα έχεις την ευκαιρία να μου πεις τα πάντα. Την αλήθεια και μόνο την αλήθεια και μάρτυς σου ο Θεός».

Ο Δίας γονάτισε καταγής και έβαλε την παλάμη στο κεφάλι του, για να ελέγξει τη χωρίστρα του. «Είσαι στο ίδιο κελί με το Τσιμπούρι», είπε. «Ο μικρός είναι ξηγημένος. Κι εσύ πολύ τυχερός. Εγγυήθηκε για λογαριασμό σου. Λέει ότι κλαις στον ύπνο σου. Κι ότι ίσως πράγματι να είσαι “μονόκερος”».

«Τι να είμαι;»

«Αθώς. Εδώ μέσα οι αθώοι είναι τόσο σπάνιοι όσο οι μονόκεροι εκεί έξω».

Οι μπράβοι του Δία έσκασαν στα γέλια με το αστείακι, αν και σίγουρα το είχαν ακούσει εκατοντάδες φορές.

«Πες μου την ιστορία σου!» τον πρόσταξε ο αρχηγός της συμμορίας.

«Τι πράγμα;»

«Κινέζικα μιλάω;» ρώτησε και του έδωσε μια σφαλιάρα. «Θέλω να μάθω γιατί βρίσκεσαι εδώ, *αστυνόμ*ε. Αλλά σε προειδοποιώ ότι θα πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός». Ο γέρος έβγαλε τα γυαλιά του και του έδειξε τα μάτια του. «Ξέρεις τι είναι αυτά εδώ;»

Ο Μίλαν αγνόησε την ερώτηση, όχι μόνο επειδή ήταν ρητορική, αλλά και επειδή προσπαθούσε να μην κάνει εμετό, καθώς ο πόνος θέρριευε μέσα του σαν φωτιά.

«Αυτοί είναι οι ανιχνευτές ψεύδους μου. Αν χτυπήσουν,

ο Σιδεράς θα το δει αμέσως. Αρκεί να βλεφαρίσω μία φορά, για να σου χώσει το καυτό σίδηρο ως τον δωδεκαδάκτυλο. Συνεννοηθήκαμε;»

Ο Σιδεράς έγγεψε χαμογελώντας πονηρά. Ο Μίλαν είχε δακρύσει και το στόμα του ήταν γεμάτο σάλια. Χρειάστηκε να καταπιεί δύο φορές προτού ξεκινήσει.

Έπρεπε να εκμεταλλευτεί την τελευταία ευκαιρία του, να πει στον Δία τα πάντα. Την απίστευτη, αλλά και φρικιαστική ιστορία που τον είχε οδηγήσει πρώτα στα έγκατα της κόλασης και μετά στη φυλακή.

Και προκειμένου να κερδίσει χρόνο, ώστε να παραμείνει ζωντανός έστω λίγες ώρες ακόμα, τα πήρε όλα από την αρχή.

2.

Δύο χρόνια νωρίτερα

«ΕΙΣΤΕ ΜΟΝΗ;»

«Ναι».

«Πού είναι το προσωπικό της κουζίνας;»

«Έχουν φύγει όλοι τους. Εγώ κλείνω ταμείο. Δεν είναι κανένας άλλος εδώ, εκτός από μένα».

«Εντάξει. Παρ' όλα αυτά, δεν χρειάζεται να φοβάστε»,
είπε ο Μίλαν.

Η γυναίκα στο τηλέφωνο έβγαλε ένα υστερικό γελάκι. «Να μη φοβάμαι; Έχετε χαζέψει τελείως εκεί στην αστυνομία; Μου τηλεφωνείτε να μου πείτε ότι σας ξέφυγε ένας τρελάρας, που σε λίγο θα έρθει να με πάρει όμηρο, και μετά μου λέτε ΝΑ ΜΗ ΦΟΒΑΜΑΙ;»

Η νεαρή σερβιτόρα, που του είχε συστηθεί ως Λεάντρα Στουρμ, ακουγόταν σαν να μπορούσε να σηκώσει με το ένα χέρι ένα τραπέζι και να αντιμετωπίσει στα ίσια όποιον τολμούσε να της επιτεθεί. Όμως, ο Μίλαν ήξερε πως μια τραχιά, δυνατή φωνή δεν ταίριαζε πάντα στο παρουσιαστικό του κατόχου της. Ίσως η Λεάντρα ήταν ένα εύθραυστο αγγελούδι και το γρέζι στη φωνή της οφειλόταν στον θανάσιμο φόβο της. Όπως και να 'χε, ήταν εξαιρετικά ετοιμόλογη, γεγονός

που τον εντυπωσίασε. Του έδινε την αίσθηση πως ήταν μια γυναίκα που, υπό άλλες συνθήκες, θα ήθελε να τη γνωρίσει καλύτερα – κι ας ήταν άκρως αντιπελαγγελαματική αυτή η σκέψη τη δεδομένη στιγμή.

«Με ακούτε;»

«Όχι, κουφάθηκα. *Φυσικά* και σας ακούω».

Ο Μίλαν κοίταξε την είσοδο του εστιατορίου μέσα από το παρμπρίζ, πήρε βαθιά ανάσα και μετά, με όση ψυχραιμία επέτρεπε η κατάσταση, είπε: «Πρώτον, ο δράστης δεν μας ξέφυγε. Τον έχουμε στο στόχαστρο εδώ και δύο ώρες, παρακολουθώντας μέχρι και τις συνομιλίες του στο κινητό. Γι' αυτό και γνωρίζουμε ότι σας τηλεφώνησε λίγο πριν σας καλέσω εγώ. Έτσι δεν είναι;»

«Ναι», είπε η Λεάντρα με κάποια καθυστέρηση. Μάλλον έγνεψε πρώτα, πριν συνειδητοποιήσει πως ο συνομιλητής της δεν μπορούσε να δει το νεύμα μέσα από το τηλέφωνο.

«Ήθελε να μάθει εάν έχει μείνει κανείς στο εστιατόριο τέτοια ώρα».

Η σερβιτόρα παραλίγο να μη σηκώσει καν το τηλέφωνο. Ένα τηλεφώνημα πέντε λεπτά πριν από το σχόλασμα δεν μπορούσε να προμηνύει τίποτα καλό, δεδομένου ότι το αμερικανικό ταχυφαγείο δεν ήταν από τα μέρη που δέχονταν κρατήσεις. Οι πελάτες που λιγουρευόνταν χάμπουργκερ, πατάτες τηγανητές, νάτσος, μπριζόλες, μιλκσέικ και λοιπές θερμιδοβόμβες προσέρχονταν αυθόρμητα στο μικρό εστιατόριο, το οποίο βρισκόταν σ' ένα απόμερο δρομάκι, κοντά στην πλατεία Ρόζενεκ.

«Και δεύτερον», συνέχισε την απαρίθμησή του ο Μίλαν, «αυτός ο άντρας δεν θέλει να σας πάρει όμηρο. Το μόνο που θέλει είναι χρήματα, μετρητά».

Η Λεάντρα έβγαλε τα γέλια. «Και πώς είστε τόσο σίγουρος, αστυνόμε Σαΐνη;»

Ο Μίλαν δεν κατάφερε να πνίξει ένα χαμόγελο. Η Λεάντρα μιλούσε με την αυτοπεποίθηση και την ένταση μιας γνήσιας Βερολινέζας που δεν μασούσε τα λόγια της. Και προφανώς δεν το έκανε μόνο σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης σαν κι αυτή. Πρέπει να ήταν γύρω στα τριάντα. Δηλαδή στην ηλικία του, πάνω-κάτω.

«Ο δράστης έχει ήδη έναν όμηρο», απάντησε στην ερώτησή της.

«Ορίστε;»

«Ένα κοριτσάκι. Το έχει απαγάγει. Σήμερα το πρωί θα γινόταν η παράδοση των λύτρων, αλλά η δουλειά στράβωσε. Και από τότε τον παρακολουθούμε».

Παύση.

Προφανώς η Λεάντρα χρειαζόταν λίγο χρόνο για να χωνέψει αυτό που είχε ακούσει. Μάλλον οι πληροφορίες της είχαν πέσει πολύ πιο βαριές στο στομάχι απ' ό,τι οι λιπαρές τηγανίτες που σέρβιρε στο πρωινό του εστιατορίου.

Ο Μίλαν προσπάθησε να ρίξει άλλη μια ματιά στο εσωτερικό του μαγαζιού από το σημείο όπου βρισκόταν, αλλά η τζαμαρία που έβλεπε στον δρόμο διακρινόταν με δυσκολία μέσα στο αδιάκοπο χιονόνερο.

Εξαιρετικά κακές συνθήκες για τη συγκεκριμένη επιχείρηση.

Ένωθε λες και έβλεπε τα πάντα μέσα από το τζάμι ενός πλυντηρίου σε λειτουργία· δεν θα ήταν σε θέση να αναγνωρίσει ούτε ένα αντικείμενο στο εσωτερικό του εστιατορίου, αν δεν είχε ξαναδει τα ίδια διακοσμητικά κλισέ σε άλλα χίλια μαγαζιά αμερικανικού τύπου: την παλαιωμένη πινακίδα

«Route-66», το ψεύτικο τζουκ μποξ στην είσοδο, το πανό στα χρώματα της αμερικανικής σημαίας, καθώς και τις αφίσες με τον Έλβις και τον Θείο Σαμ στους τοίχους.

Ο Μίλαν θα ορκαζόταν στη ζωή των αγέννητων παιδιών του ότι οι καναπέδες ήταν από κόκκινη δερματίνη και το δάπεδο ασπρόμαυρο, σαν σκακιέρα.

«Και γιατί δεν τον αρπάζετε τον λεχρίτη με το που θα μπουκάρει εδώ μέσα;»

«Διότι δεν ξέρουμε πού έχει κρύψει το θύμα του».

«Ορίστε;» ρώτησε πάλι η Λεάντρα, ολοφάνερα εμβρόντητη αυτή τη φορά.

«Όσο ο δράστης θα βρίσκεται μαζί σας στο εστιατόριο, εμείς σκοπεύουμε να τοποθετήσουμε έναν πομπό στο αυτοκίνητό του, ώστε να μας οδηγήσει στην όμηρό του ακόμα κι αν τον χάσουμε από τα μάτια μας».

«Είναι πολύ επικίνδυνος;»

Ο Μίλαν ξερόβηξε και πέρασε το χέρι του μέσα από τα ατημέλητα, σκούρα καστανά μαλλιά του, που είχαν αρκετούς μήνες να δουν κουρέα.

«Δεν θα σας πω ψέματα. Ναι. Είναι επικίνδυνος. Είναι ένα ογδόντα πέντε, γυμνασμένος – και οπλισμένος».

«Θεέ και Κύριε», έκανε η Λεάντρα, ξεροκαταπίνοντας με θόρυβο.

«Σας παρακαλώ. Το ξέρω ότι ζητάμε πολλά. Αλλά αν δεν αρχίσετε τους ηρωισμούς, δεν θα διατρέξετε κανέναν κίνδυνο. Απλώς δώστε του τα χρήματα από το ταμείο και ό,τι άλλο σας ζητήσει. Μπορεί να πεινάει ή να χρειάζεται προμήθειες. Κι εμείς θα φροντίσουμε να μη σας συμβεί τίποτα».

«Πώς ακριβώς σκοπεύετε να το κάνετε;» Η φωνή της βγήκε τσιριχτή. Ο Μίλαν άκουσε βήματα μέσα από το

ακουστικό. Λαστιχένιες σόλες να τρίζουν. Προφανώς η σερβιτόρα αναζητούσε καταφύγιο πίσω από την μπάρα. *Μακάρι*. Δίπλα στην πόρτα, στη ζώνη του άμεσου κινδύνου, δεν έβλεπε καθόλου κινητικότητα.

Ευτυχώς.

Από τον ασύρματό του ακούστηκαν παράσιτα. Τον πήρε στο χέρι του, πρόσταξε ένα «Περιμένετε!» και τον άφησε πάλι στην άκρη.

«Αυτή τη στιγμή τρία τηλεσκόπευτρα είναι στραμμένα προς την είσοδο του εστιατορίου», είπε, σε μια προσπάθεια να καθησυχάσει τη Λεάντρα. «Στην παραμικρή ένδειξη ότι κάτι δεν πάει καλά, θα δώσω στους άντρες μου το πρόσταγμα να επέμβουν».

«Τι ακριβώς εννοείτε με τη φράση “κάτι δεν πάει καλά”; Μια σφαίρα στο κεφάλι; Τα μυαλά μου χυμένα στον πάγκο;»

Ο Μίλαν άρχισε να ψιθυρίζει, όχι επειδή ήταν απαραίτητο, αλλά επειδή είχε μάθει ότι οι ταραγμένοι άνθρωποι ακούνε πιο προσεκτικά όταν τους μιλάς ψιθυριστά. «Από στιγμή σε στιγμή, ο δράστης θα μπει στο εστιατόριο. Παραμείνετε ήρεμη και κάντε ό,τι σας πει. Και μην τρομάξετε μ' αυτό που θα σας πω, αλλά φοράει μαύρη μπαλακλάβα».

«Πλάκα μου κάνετε, έτσι;»

«Και τώρα θα πρέπει να κλείσετε. Καλύτερα να μη σας δει να μιλάτε στο τηλέφωνο. Είναι εξαιρετικά καχύποπτος».

«Οκέι», ακούστηκε η φωνή της Λεάντρα, μάλλον αβέβαιη. Ήταν λογικό να μην της αρέσει καθόλου που έπρεπε να κόψει τη γραμμή επικοινωνίας με την αστυνομία.

«Απλώς κάντε ό,τι σας πει. Και μόλις φύγει, περιμένετε να έρθουν να σας βρουν οι άντρες μου. Όλα θα πάνε κατ' ευχήν», της υποσχέθηκε ο Μίλαν, πριν τερματίσει την κλήση.

Έκλεισε τα μάτια του.
Όλα θα πάνε κατ' ευχήν;
Είχε μια παράξενη αίσθηση.
Κάτι δεν πήγαινε καλά.
Μήπως να ματαιώσω την επιχείρηση;
Κοίταξε το ρολόι του, πήρε βαθιά ανάσα και αποφάσισε
να αγνοήσει τη φωνή μέσα του.
Μ' έναν αναστεναγμό, ο Μίλαν Μπεργκ πήρε την μπαλα-
κλάβα από το κάθισμα του συνοδηγού και τη φόρεσε, προτού
βγει από το αυτοκίνητο, για να πάει στο εστιατόριο.

3.

Η ΚΟΜΠΙΝΑ, χάρη στην οποία είχε αποκτήσει στην πιάτσα το παρατσούκλι «Αστυνόμος», είχε λειτουργήσει ήδη επτά φορές στο παρελθόν.

Ο Μίλαν διάλεγε μαγαζιά με λίγο προσωπικό και όσο το δυνατόν περισσότερα μετρητά. Καφετέριες, μπαράκια, εστιατόρια, μία φορά ένα βενζινάδικο. Πάντα λίγο πριν από το σχόλασμα ή την αλλαγή βάρδιας. Κατά προτίμηση σε μικρά, απόμερα δρομάκια. Ήταν εντυπωσιακό πόσο εξυπηρετικοί γίνονταν οι άνθρωποι όταν τους τηλεφωνούσε μια επιβλητικά μπάσα φωνή και τους ζητούσε να παραδώσουν σ' έναν ληστή τις εισπράξεις της ημέρας χωρίς να φέρουν αντίσταση. Κάθε τριτοκλασάτη αστυνομική σειρά δίδασκε τους τηλεθεατές της να ζητούν να δουν την ταυτότητα των αστυνομικών. Αλλά αυτό ίσχυε προφανώς μόνο όταν τους χτυπούσαν την πόρτα. Στο τηλέφωνο συνήθως αρκούσε να τους συστηθείς ως «Γενικός Επιθεωρητής Τάδε, επικεφαλής του Τμήματος Ειδικών Επιχειρήσεων» ή μια παρόμοια μπούρδα. Κάθε τόσο, ο Μίλαν άνοιγε τον ψεύτικο ασύρματό του και έδινε κάποιο πρόσταγμα. Δεν χρειαζόταν κάτι περισσότερο για να φανεί αυθεντικό το σκηνικό.

Το πιο δύσκολο ήταν να βρεις τη σωστή στιγμή. Όπως τώρα, που τα μαγαζιά είχαν κλείσει, ο κόσμος είχε τελειώσει τα εορταστικά ψώνια και οι δρόμοι ήταν έρημοι, διότι είχαν επιστρέψει όλοι στο σπίτι τους, για να προετοιμάσουν το δείπνο και να βάλουν τα δώρα κάτω από το δέντρο. Διότι ήταν παραμονή Χριστουγέννων, τέσσερις παρά το απόγευμα.

Από τους τρεις πιθανούς στόχους που είχε ψάξει ο Μίλαν στο διαδίκτυο, μόνο αυτό το εστιατόριο στο Σμάργκεντορφ ήταν ανοιχτό, κι αυτό –όπως ακριβώς ήλπιζε– με το απολύτως αναγκαίο προσωπικό.

Τον έπιασε βήχας· αν και είχε κάνει μόλις λίγα βήματα, η μπαλακλάβα είχε μουσκέψει και κολλούσε ενοχλητικά στο δέρμα του.

Τέτοια μέρα και με τέτοιο καιρό, στον δρόμο δεν κυκλοφορούσαν ούτε καν οι ιδιοκτήτες σκύλων· κι αν τύχαινε να συναντήσεις κανέναν, προχωρούσε με το κεφάλι σκυφτό, για να μην τον χτυπάει το χιονόνερο καταπρόσωπο.

Οκέι, πάμε.

Ο Μίλαν είχε διασχίσει τελείως απαρατήρητος τα τριάντα μέτρα που χώριζαν το κλεμμένο όχημα από την είσοδο με τη φωτεινή επιγραφή πάνω από την πόρτα.

Ωραία.

Μπήκε στο εστιατόριο. Ήταν μισοσκοτεινό· εκτός από τα μικρά πορτατίφ πάνω στα τραπέζια, ήταν αναμμένα μόνο τα φώτα ασφαλείας. Τον χτύπησε στα ρουθούνια μια μυρωδιά τηγανόλαδου, χάμπουργκερ και αίματος.

Αίμα;

Ο ήχος του σπασίματος αντήχησε με κάποια καθυστέρηση στο κεφάλι του, όπως συμβαίνει όταν ένα αεροπλάνο σπάει το φράγμα του ήχου. Έπειτα ήρθε ο πόνος, και τότε ο

Μίλαν διαπίστωσε ότι δεν είχε πέσει έξω: Το εστιατόριο είχε πράγματι πάτωμα-σκακιέρα. Πάνω στο οποίο ήταν τώρα γονατισμένος – ανήμπορος να σηκωθεί.

Έπρεπε να είχα ακούσει το ένστικτό μου.

Μια κλοτσιά στο στομάχι τον έριξε κάτω ανάσκελα· πρώτα είδε να αιωρούνται από πάνω του οι γρίλιες του ψυγείου μιας Cadillac που κρεμόταν από το ταβάνι και μετά μια γυναίκα με μύτη κάπως γαμψή, αλλά σίγουρα πιο όμορφη από τη δική του μυτόγκα, που σιγά σιγά πλημμύριζε με αίμα.

Η Λεάντρα, σκέφτηκε ο Μίλαν. Μοιάζει πράγματι με γυναίκα που θα ήθελα να γνωρίσω καλύτερα.

«Καλά Χριστούγεννα, λεχρίτη», του είπε.

Και μετά του άνοιξε το κεφάλι με ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ.